

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.438 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 november 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 1 juli 2008 een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische moeder.

1.2. De gemachtigde van de minister trof op 27 november 2008 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 5 december 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 01.07.2008 door El A., K. (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing(2)

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft de gevraagde bewijzen niet binnengebracht:

Bewijzen inkomsten van de Belgische moeder

Bewijs van onvermogen

Bewijzen van stortingen

Betrokkene kan niet beschouwd worden als ten laste van zijn moeder. (...).”

2.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van een substantieel vormvereiste, meer bepaald de motiveringsplicht vervat in of voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en “mogelijks” van de artikelen 40 bis §§ 1 en 2,3° lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. Onder het kopje “eerste onderdeel: de formele motiveringsplicht” betoogt verzoeker na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht als volgt:

“Elke motivering in rechte ontbreekt in de betwiste beslissing. Nergens in de motivering wordt immers verwezen naar de wetsbepaling op grond waarvan de overheid haar betwist beslissing heeft genomen. De verwijzing naar artikel 52 §4, vijfde lid van het KB van 18.10.1981 in de aanhef van de beslissing kan niet gelden als motivering in rechte van de beslissing want betreft de bevoegdheidsverdeling tussen de gemeente en de minister van Migratie- en asielbeleid en is een zuivere verwijzing naar de te volgen procedure in geval van toekenning of weigering van een aanvraag en dus niet een verwijzing naar het wetsartikel bij toepassing waarvan de betwiste beslissing is genomen. Deze verwijzing houdt derhalve geen enkel verband met de motivering van de weigering en dit is ook de reden waarom ze voorkomt in de aanhef en niet in de redengeving van de betwiste beslissing. (...).”

2.4. Onder het kopje “tweede onderdeel: materiële motiveringsplicht” betoogt verzoeker als volgt:

“(...) De betwiste beslissing is tegenstrijdig waar ze enerzijds stelt genomen te zijn in uitvoering van artikel 52 §4. 5° lid van het K.B. van 08.10.1981 en anderzijds stelt dat de gevraagde bewijzen niet werden binnengebracht.

Artikel 52 § 4 van het K.B. van 08.10.1981 stelt in zijn eerste lid:

‘Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.’ Die of zijn gemachtigde kan dan blijkens het vijfde lid van dat zelfde artikel 52 het recht op verblijf niet erkennen in welk geval van deze beslissing kennis wordt gegeven met een bijlage 20.

Dit is de procedure die in deze aanvraag werd gevolgd.

De toepassing in casu van artikel 52 § 4 impliceert derhalve dat verzoeker alle gevraagde documenten heeft overgemaakt zoniet had niet artikel 52 § 4 maar wel artikel 52 § 3 van het K.B. van 08.10.1981 moeten worden toegepast.

De motivering in feite van de betwiste beslissing houdt dan ook geen steek.

Ten slotte is het ook niet duidelijk waarom de betwiste beslissing stelt dat ‘betrokkene niet kan beschouwd worden als ten laste van zijn moeder’. Uit het dossier van betrokkene en de documenten die hij heeft overgemaakt zou moeten blijken dat hij al geruime tijd illegaal in het land verblijft en volledig is aangewezen op de steun van de familie waarbij hij inwoont.

Verzoeker meent dan ook dat de overheid niet in redelijkheid tot haar besluit kan zijn gekomen en dat hiermee de materiële motiveringsplicht geschonden is en daardoor de betwiste beslissing nietig is.

Het eerste middel is gegrond en de bestreden beslissing moet worden nietig verklaard. (...).”

2.5. Krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, houdt de formele motiveringsplicht in dat de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn. De verplichting tot formele motivering strekt er toe de bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is om te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Opdat die verplichting haar doel zou bereiken, dient de motivering die in de beslissing is opgenomen duidelijk te zijn, dat wil zeggen duidelijk en concreet de redenen aan te geven die de beslissing kunnen verantwoorden. De formele motieven moeten de betrokkene in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

2.6. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze naast de feitelijke overwegingen waarop ze steunt ook verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit). Verzoekers bewering dat elke motivering in rechte ontbreekt in de bestreden beslissing mist dan ook feitelijke grondslag.

De formele motiveringsplicht werd niet geschonden.

2.7. Waar verzoeker de deugdelijkheid van de verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit in vraag stelt en stelt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is, werpt hij de schending op van de materiële motiveringsplicht.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Artikel 52, § 4, vijfde lid van Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen, district Berchem, werd uitgenodigd om binnen de drie maanden en ten laatste op 1 oktober 2008, de volgende documenten over te maken: borgstelling en bewijzen inkomsten moeder, bewijs van onvermogen, huwelijksakte, bewijzen van maandelijkse stortingen door garant aan betrokkene, bewijzen geen onroerende goederen en ziektekostenverzekering. De stelling van verzoeker, geuit onder het kopje *“uiteenzetting van de feiten”* dat hij ten laatste op 1 oktober 2008 de stukken binnenbracht die opgevraagd waren, vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat hij de gevraagde stukken heeft neergelegd. De stukken die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift en zijn repliekmemoire tonen dat evenmin aan.

2.11. Verweerder kan gevolgd worden in zijn stelling ontwikkeld in zijn nota met opmerkingen en niet betwist door verzoeker in zijn repliekmemoire, dat artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit een bevoegdheidsdelegatie inhoudt van de minister of zijn gemachtigde naar de burgemeester of zijn gemachtigde in een welomschreven geval, maar dat deze bevoegdheidsdelegatie de minister of zijn gemachtigde er niet van weerhoudt om

negatieve beslissingen te treffen in het kader van artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit wanneer het recht op verblijf niet erkend kan worden. Het recht op verblijf dat niet erkend kan worden wanneer de neergelegde stukken niet volstaan kan *a fortiori* niet erkend worden wanneer de gevraagde stukken niet werden neergelegd. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht. Verzoeker toont niet aan dat het opvragen van de in punt 2.10 bedoelde documenten kennelijk onredelijk is. Verzoeker, die niet aantoont dat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, kan niet dienstig stellen dat de overheid niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen omdat uit de stukken die zich in het dossier bevinden zou blijken dat hij al geruime tijd illegaal in het land verblijft en volledig is aangewezen op de steun van de familie waarbij hij inwoont.

2.12. De Raad merkt verder op dat op het ogenblik van het treffen van de negatieve beslissing, de beslissingstermijn van drie maanden, toegekend aan de burgemeester of zijn gemachtigde verstreken was, waardoor dezen niet langer een weigeringsbeslissing konden nemen op grond van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Het verstrijken van deze termijn leidt echter geenszins tot een bewijs dat verzoeker beschouwd kan worden als zijnde ten laste van zijn moeder. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister op grond van artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geldig besluiten dat dit bewijs niet geleverd is. Met zijn blote bewering dat de documenten wel werden neergelegd, ten laatste op 1 oktober 2008, of met zijn stelling dat het volstaat aan te tonen dat hij al geruime tijd illegaal in het land verblijft en volledig is aangewezen op de steun van de familie waarbij hij inwoont, is verzoeker niet bij machte de vaststellingen in de bestreden beslissing te doen wankelen.

2.13. Zoals verweerder bijkomend terecht opmerkt in zijn nota heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek. Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij de gevraagde stukken heeft neergelegd toont hij niet aan dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kennelijk onredelijk is.

2.14. Concluderend dient gesteld te worden dat verzoekers kritiek op de bestreden beslissing geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan. In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel is de rechtsnorm die de handelwijze bepaalt indien een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie wordt geweigerd, zoals in verzoekers geval gebeurde. In zijn repliekmemoire verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2008, dat werd gewezen onder het regime van het oude artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie vergelijkbaar is met deze uit het aangehaalde arrest.

Het eerste middel is in zijn geheel ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoeker *“machtsoverschrijding meer bepaald een schending van de artikelen 40bis §§ 1 en 2, 3° en 41, 2° van de Vreemdelingenwet”* op. Verzoeker vertoogt:

“(…) Artikel 40bis bepaalt:

In § 1: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.”

In § 2: “Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) die ten hunne laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 41, 2° lid bepaalt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40 bis, 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn (...)”

Zoals zou moeten blijken uit het dossier van verzoeker bij de DVZ, bevindt mijn verzoeker zich in de situatie voorzien in hierboven vermelde artikelen. Nochtans blijkt niet dat de betwiste beslissing deze wetsartikelen heeft toegepast. De betwiste beslissing heeft zelfs niet onderzocht of mijn verzoeker zich in de wettelijk voorziene voorwaarden bevond wat nochtans volgens de regels van behoorlijk bestuur vereist is, Zodoende is de betwiste beslissing genomen met machtoverschrijving en is ze volstrekt nietig.

Het tweede middel is gegrond en de betwiste beslissing moet worden nietig verklaard. (...)”

In zijn repliekmemorie vult verzoeker dit middel als volgt aan:

“(...) In haar nota stelt verwerende partij dat verzoeker moest voldoen aan artikel 52 §2 van het KB 18.10.1981 en een identiteitsbewijs en bewijs van ten laste zijn van de betrokken burger van de unie moest neerleggen.

Uit de bijlage 19 ter en uit het dossier van de DVZ blijkt dat verzoeker zijn Marokkaans paspoort en zijn geboorteakte overlegde en hij zodoende zijn identiteit en zijn verwantschap heeft bewezen.

Verder blijkt (cfr. het eerste middel) uit het feit dat de aanvraag door de gemeente voor verdere behandeling en beslissing werd overgemaakt aan de DVZ te Brussel, dat de gevraagde documenten vermeld op de bijlage 19ter wel degelijk door verzoeker werden bezorgd aan de gemeente.

Voor zoveel nodig voegt verzoeker hierbij kopie van de stukken waarvan hij kopie nam vooraleer ze af te geven aan het gemeentebestuur. Het betreft: (stuk 3.) een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis), (stuk 4.) attest van de RVP m.b.t. de inkomsten van de moeder, F. A. (...), (stuk 5.) attest van onvermogen en geen bezit van onroerend goed, (stuk 6.) een verklaring van lidmaatschap ziekenfonds.

Nu uit het dossier van verzoeker bij de DVZ blijkt en verwerende partij overigens niet betwist dat verzoeker al geruime tijd illegaal in het land verblijft en zij ook heeft vastgesteld dat verzoeker wel degelijk bij zijn moeder inwoont, kan verwerende partij niet in redelijkheid eisen dat ook nog bewijzen van maandelijkse stortingen door garant aan betrokkene zouden worden voorgelegd. Dergelijke eis zoals geformuleerd in de nota met opmerkingen van verwerende partij is onredelijk.

Het tweede middel is gegrond en de betwiste beslissing moet worden nietig verklaard. (...)”

2.16. De bestreden beslissing strekt er geenszins toe te betwisten dat verzoeker houder is van een document dat krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist is. De bestreden beslissing strekt ertoe vast te stellen dat verzoeker niet aangetoond heeft ten laste te zijn van zijn moeder. Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden waar hij beweert dat “zelfs niet onderzocht (werd) of mijn verzoeker zich in de wettelijk voorziene voorwaarden bevond” aangezien de bestreden weigeringsbeslissing uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker op grond van de opgesomde overwegingen niet “voldoet (...) aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.” Er wordt geen schending van de artikelen 40bis, §§ 1 en 2, 3° en 41, 2° van de Vreemdelingenwet aange-toond. Verzoeker bewijst op geen enkele wijze dat de stukken die hij aan zijn repliekmemorie toevoegt, aan het oordeel van de gemachtigde van de minister werden voorgelegd toen deze de bestreden beslissing nam. Bijgevolg kunnen zij het oordeel van de gemachtigde van de minister niet hebben beïnvloed. Verzoeker kan niet dienstig voor het eerst in de repliekmemorie opwerpen dat het kennelijk onredelijk is bewijzen van maandelijkse stortingen te eisen als bewijs van het ten laste zijn van zijn moeder. Uit deze bewering blijkt alleszins niet dat verzoeker aantoonde dat hij de overige gevraagde documenten heeft neergelegd. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.